

РАДОВА РАДА

Тимчасові умови передплати на 1918 рік.

на 9 міс.	на 8 міс.	на 7 міс.	на 6 міс.	на 5 міс.	на 4 міс.	на 3 міс.	на 2 міс.	на 1 міс.
—	—	—	—	—	—	18 р.	12 р.	6 р.

Передплати приймається тільки з 1-го числа кожного місяця. — За зміну адреси 50 коп. (при зміні докошче прикладати стару адресу).

Адреса редакції й контори:

У КИЇВІ, ІНСТИТУТСЬКА, 22.

Телефон редакції 64-80.

Почт. скринька № 393.

ГАЗЕТА ПОЛІТИЧНА, ЕКОНОМІЧНА Й ЛІТЕРАТУРНА. Виходить щодня, окрім понеділків і днів після великих свят.

Умови друкування оголошень:

На 1 сторінці: 2 карб. 25 коп.

На IV " 1 " 20 коп.

за 1 рядок в 1 шпальці квіткі за кожний ряд.

Особам, що шукають праці за оголошенням коштує як в 3 рядки в шп., 1 карб. 20 коп. за 1 ряд.

Контора відкрита від 10—6 год. дня

Ціна окремого № у Києві 25 К.

В провінції і на вокзалах 25 К.

№ 81.

Вівторок, 21 (8) травня 1918 року.

№ 81.

ТРОЦЬКИЙ НАРОДНИЙ ДІМ.

„УКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕАТР“.

Сьогодні у вівторок 21-го (8) травня **Маруся Богуславка** 22-го Новості-на Марш. 23-го Оборона Вулиці.

Пітній театр купецького зібрання. Дирекція Колесниченко. Т-во упр. арт. під орудою ЕЛІСІВА В вівторок 21/8 травня виводило буде **ВІЙ.** 22-го Пана Штукарка і Ніч під Рівно, 23-го Кума Марта, 24-го Жидівка вихрестка, 25-го Запорожський клад і По розвії, 26-го Хмара.

В Київському губернському земстві

Вільні посади: Губернського ветеринарного лікаря (завідуючого відділом) з платою 500 карбованців місячно і лаборанта ветеринарної лабораторії з платою 400 карбованців місячно і квартира натурою.

Обов'язкове знання української мови. Особи бажано знати посади повинні подати до 1-го червня прохання до губернської управи з прикладом свідоцтва чинне і друкованим укр. яз. 2-771-2

Педагогічна Рада

Київської 8-ї гімназії оголошує, що вибори директора і в. о. інспектора відбуваються 29 (16) травня с. р. Особи, бажано бути обраними на ці посади, повинні звертатися з відповідними заявами 20-27 травня с. р. до голови виборчої комісії від 10 до 12 год. ранку.

Миколаївська ш. № 4. 2-0137-2

Київ, 21 (8) травня 1918 р.

З каламутних справ повідомленнях двох есеровців про українські діла і зв'язки з есерами в непевних руках. Ширяться багато дечого зовсім невиправданого, а то й тенденційно перекуренного і такі зв'язки каламутні лягають потім в основу громадської думки в Німеччині. Як вразок такої повної невідомості, а через те й помилкової позиції в українській справі, можемо навести недавню статтю впливової німецької газети „Vossische Zeitung“.

„... Ми ще раз, — пише газета, — підкреслимо незмінність нашої позиції, на яку ми стали ще до подій на Україні. Коли новий український кабінет склався з есерів, а не українців, то це може бути тільки доказом, що саме такий кабінет відповідає становищу в країні, яке неправдиво зрозуміли наші політичні органи. Коли посол Ернбергер вимагає тепер, щоб кабінет складався з українців, а не з росіян, то разом дуже до речі було б показати, як негайно можна добути українців там, де українців нема“.

Трада надзвичайно характерна. Газета виступаючи з таким категоричним запереченням, що „українців нема“, не сподіюється навіть загадатися над тим, чому ж у таких разі і чийми руками створено ту саму українську державу, з якою німецьке правительтво зробило замирення й до якої несламо своїх заступників? Коли „українців нема“, то хто ж ту державу будував? Чи не ті „росіяне, що їх не право на урядування на Україні так загарливо обороняє німецька газета“?

Досить було б поставити такі питання, щоб захитати „незмінну“ позицію „V. Zeitung“. І коли його не поставлено, то, видимо, не було до того охоти. А не було охоти тому, що й німецько-аграрська думка шаблонно знала хотіти стескати й рахуватися тільки з офіційною Росією, а не з тим реальним відношенням сил, яке було й до революції і яке тепер перевернуло всі шаблонні думки й обрахунки. Але з них важко зійти невідомості, незнання та тенденційному упередженню. Тому-то й не знайдено українців на Україні, тому-то всю політичну ситуацію нашу одбиває німецька преса в кривому дзеркалі.

З каламутних джерел черпає свої відомості преса дружно дер-

жави. Не тим гірше, що на цих відомостях будуть тепер у Європі етосунки до молоді держави та її народу. І видима річ, що на цьому програмі не тільки ми, а очевидно й сама Німеччина.

Од Сильвестра до Антонія.

Коли політичні причини й скрутні обставини міжнародної натурі приєднали Хмельницького приєднати Україну до Москви, то один був тоді стан людности на Україні, що в рішучу став опозицію до цього акту. Цим станом — хоч як нам це дивно тепер слухати — було духовенство. Історична традиція подає надзвичайно цікаву деталь, як зустріло духовенство, в особі найвищого заступника тодішньої української церкви, митрополита київського Сильвестра Косова, переспективу поєднання з Москвою. „Авладика митрополита, — промовляє згадана традиція, — за великим свята не бачив. І він сам митрополита так озвався на голосну подію. З тих „етатей“ як українське духовенство, з відомим Гізелем на чолі, подало цареві в липні 1654 р., видко, як боляче воно залежало од Москви й як обстоювало за непорушність своїх зв'язків з царгородським патріархом та за виборність з місцевих, а не прісланих або з Москви накинених людей. Безпосередній зв'язок з Царгородом українське духовенство вважало за „вельми вольностей і правам корень“, на цьому — додавало воно — „всі наші вольности ізданы“. І той корінь вольностей своїх наше духовенство завзято обороняло. Минали роки за роками, змагання московського патріарха приборати до рук церкву українську розвивалися об цю тверду завязь українського духовенства. І тільки аж р. 1685-го, — що грозбою, а що просьбою, що силувалим, а що й просто святими отцями карбованцями — московський патріарх своєго добувся: київська митрополія мусіла здатися й стати в безпосередню залежність од московського патріарха. Але навіть тоді, скорившись перед силою, духовенство українське найбільше клоцаталось, щоб „усім древнім правам і вольностям малоросійського духовенства непорушними бути“.

Звичайно, надії на це були марні і од них виліло просто навісність. Прибираючи до рук Україну, Москва не на те робила це, щоб забезпечувати чийсь там „права і вольности“. Навпаки, обіцяючи навіть їх додержувати, вона все робила, щоб їх показувати. І докрасувалася до того, що й знамо по їх не лишилось, — більше що з таким само звіттям, з яким колись українське духовенство обороняло незалежність своєї церкви, воно тепер обороняло свою залежність, своє рабство перед московським насильством, свою змогу падати до ніг централізаторам навіть у сфері освіти, в якій централізм може найшкодливіший і найгірший і найбільш деморалізуючий свідомість. Історія про те, як дійшло воно „до життя такої“, історія обрусення духовенства на Україні, що було разом і запамороченням його, історія плазування й безгласного прислужництва до державної влади — надзвичайно цікава і коли б її

ширше у нас люде знали, то може багато дечого могла б вона навчити. Та мене цікавить тепер не цей тяжкий і болючий, а деякими сторонами то й ганебний процес, але самі його наслідки, ста отрутна квітка, що виростає на зачепленому й деморалізованому скропленому й ґрунті. І до квіткі цієї варто придивитися навіть людем, які до справ церковних досі ставились байдуже.

Старий курс у Росії в крайньому держав припущенні духовенства, хоча й сам держався між іншим і на йому, хоча правдивіше й виставляв за один з тих трьох квіт, на яких свої основи бувдав. Більш забитого й занедбаного стану, як духовний, не було мабуть у старій Росії. Але коли їй довелося рятувати свої позиції, то сперлася вона не на кого, як на цей занедбаний стан. Реакція зробила його своєю номінальною і пріслужником. І духовенство служило цінно за реакцією. Чорні вибори до 3-ої й 4-ої дум всьди в Росії, „найбільш на Україні, переводились силами духовенства; 85% уповноважених належало до особ духовного стану. „Націоналізоване з наказу свого начальства духовенство, — писав я про вибори 1912 р., — зробилося тьмою підвалином, на яку сперлася націоналісти. Архиєрей та конесторія були йому за виборчу платформу“. Вибірчий розбій, у якому вельмились усі оті князі церкви, які й тепер вельмиються петроху на світ божи, оті наїдедні, святі та Антонія, уявляв із себе картину такого морального занепаду, що ніщо назви, як політична розпуста до його не прикладеш. Роль такого „націоналізованого“ духовенства в українській справі теж усім відома: сама історія Шевченкових ювілей дає надзвичайно виразну картину рабства і прислужництва, в якому пастирі церковні забігали попередку навіть адміністративних есеровців. Пригадується мені, що ще р. 1912 київський священик, Пестраков та другий київський же священик, місіонер Петехин, голосно заговорили про те, щоб заборонокти на захиді по Шевченкові, а вже тільки згодом це блискуче справділа поліція... І тепер ті ж самі князі церкви й ті самі пан отці вирішають справу автокефалії української церкви... Легко дагадатися, як вони її вирішають!

Не говоритиму про ту агітацію проти української держави, яка одверто провадиться мало не по всіх київських церквах. Не згадуватиму й про те, з яким мейфотфельським перед знаком хреста випрядом приходили князі церкви до всеукраїнського церковного собору, як гальмували йому роботу та і як поспішалися, скористувавшись з більшовицької допомоги, його рясцунити, певне надіючись, що більш він і не збереться. Але ось свідкий факт. На передодні одновлення церковного всеукраїнського собору, вони ехливають у Київ есардьяльній згод для обрання київського митрополита. Це вже само було викликом проти ідеї суверенності церковного собору і бажанням виритати справу в певному дусі. Але ватажки київського духовенства й далі йшли. Позавчера митрополіту обрали. Обрали людину, що раз-у раз ворожим дихала духом проти українства, що вела власне своєю реакційною діяльністю спершу в одній, потім і в другій українській епархії; що розгромилла колись навіть такий скромний прятулоч незалежної богословської думки, як київська академія; що неситим поглядом оком на єусідню Галичину й давала у себе захисток зрадникам рідного народу; що зробила собі репутацію найзалежнішого обрусителя та реакціонера. Одно слово — обрано Антонія Храповицького, з

ім'ям якого зв'язано таку блискучу сторінку в боротьбі з українством і поступом, як почтаєвські видання, робота усяких Іліодорів, навіть торішня заборона читати по українському евангелію. Яке ж довірра до такої голови може мати українська церква і як „пасомі“ двитимуться на свого „пастиря“. У київських чорноризовців, людей зайшлих і нічим, крім хліба куса, з Україною не зв'язаних, не вистарчило такту навіть на те, щоб хоч трохи замаскувати свої думки і вони одразу з найбільшого свого козира козирили. Легко зрозуміти, куди керуватиме українська церква, коли на чолі у неї стоятиме така виразна постать!

Картину маємо зовсім іншу, ніж та, що пригадав я на початку цієї статті. Сильвестр Косов — Антоній Храповицький... Один „за свягим свята не бачив“ од небезпеки, що рідна церква втратить вольности народовні; другий певне теж не бачить але од небезпеки, що вона нові придбає вольности. Один обороняв незалежність своєї церкви, другий обороняє її підярємність. Один був сином свого народу, другому байдуже і до України, і до її щастя... Цікава антигега, і вона показує, як занепадо в довголітньому армі українське духовенство, ца колись перша культурна сила на Україні, а тепер знярядя в чужих руках і пелігач явних і потайних обрусителів. І в немо могло обррати собі на голову Антонія Храповицького... Духовенство ту саму провадить антинародну політику якою воно так зазімало було себе, виступаючи, як слухняна сила в чорносотенних руках, і коли воно це свідомо робить, то нема йому місця серед будівничих нового життя.

Думаю проте, що багато е тут невідомости, що люде просто не вгають, що творять, опинившись забавкою в сиритних руках, „не імерції йдучи за привидцями, які вже завели його булі раз на бездоріжжя, в невимізані нетрі та пущі чорносотенного політикаства. Тепер, правда, це далеко небезпечніше. Тепер це пахне розбратом і з народом, і з українською державою, втрачено не самої тільки репутації, а й реальних позицій. І хто з духовного стану ще не зовсім голову згубив, кому зв'язи по минулому не заступили світ сучасности — ті повинні б добре змркувати свій шлях од Сильвестра до Антонія. Може той шлях тяжкий і ганебний, де чого навчить їх, принаймні покаже, куди вели і ведуть церкву такі князі її, як новообраний митрополита київський.

Сергій Сфремов.

Р. С. Од родичів Л. М. Драгоманової я одбрав поправку до моєї статті про неї: небіжка була з роду Кучанських, а не Судовицьких.

С. С.

На суд громадянства.

Німецьке прес-бюро випустило своє повідомлення про справу банкіра Доброго. Не слід вхдити в докладний аналіз цього повідомлення, — досить сказати, що воно не геніальне, і що Добрий не показується в йому героєм. Зате героїства Ткаченка та Жуковського варто великого подиву. Виходить, що наші міністри були просто дрібними злодіячками, безсилим інтриганам, в яких не настачило з їхніми урядовими засобами догепности на злочинство.

Вся справа в тому, що українське громадянство, українські партії, укра-

їнське селянство не знає і не може знати — чи то правда, чи ні! Воєн страхіття українського національного становща власне в тому і лежить, що всі ті, хто уперто ханався за владу, хто кричав про своє право на провід в уряді і парламенті, хто всіх інших попли у непевні люде, — всі вони зникли щезали, пропали й не подають себе ні гласу, ні воздыхання.

Українська преса зараз тов день-у-день,

що кадети нечелу но поводяться з своєю програмою; що урядовий курс веде нас тих і того, кого і чого ми боїмося. Але ні преса, ні партії не можуть зара ставити домагання про чисту українську владу, про спадковість урядових представників на Україні, не можуть ставити з тою силою, од якої наша сторона не могла би вигадати дипломатичне слушного формально справедливого викрутку. І в самим діні: чи можна говорити про зламання умов,

Можна, звичайно, але яку одповідь можна почути? — Не малами умови, а ваші міністри; ми прийшли, як друзі, а ваші правителі вели проти нас агітацію; на каз. Ейхгорна видано за порозумінням з Голубовичем та Ковалевським, а вони потім од цього одрідклись; один з міністрів завів з собою п'ять мільонів карбованців; в такій органі урядової партії знайдено непевні греші; двоє міністрів украли нашого доброго приятеля Доброго; в Центральній Раді міністри поведились так, що вони проти нас постанови виносили.

Що на це можна одповісти? Щоб одповідати, треба найперше знати, скільки в тому правди. цього не знає ніхто з тих, хто це не сховався, хто лишився при пупличній роботі. На це межуть сказати, що єсть терор, єсть арешти.

Так, єсть. І буде ще гірше, маєли одповідальні люде будуть і діляхотяться. А те що позникали ці одповідальні люде, а можу пояснити тільки тим, що ім бракує політичної мужности й виховання. Арештовувати селян та поодинокі діячів з провінції. І будуть очевидно арештовувати, поки будуть даді ховатися всі проводирі. Одначе В. Голубовича не шукають арештувати, а він десь смієнно сидить мовчить, мовчить прем'єр, товариші якого називають злочинцями! Про М. Ковалевського говорять і пишуть, що завів великі гроші, а комітет есерів... що він робить і де він діє той комітет? В редакції „Боротьби“ знайдено якісь гроші, і на цьому твориться політична плітка та інтрига, а редактор цієї „Боротьби“, син шановного і честого громадського діяча, десь в історії у небутті та безвітті. Навіть ніхто з бувших „руководящих“ як вони себе величали, партій протим листом в газеті не опростує, не спростує чуток, пліток обвинувачень та фактів.

Терор? — Дурняня! Не зможуть і не посміють вчинити насильство над комітетом тої партії, яка обрала мільйони голосів на вибори. А коли єсть злочинство за ним, нехай же він сяде на лаву підлунних, а не темні, беззахисні селян які йшли за есерами, їх слухали та їхнім солідним речам вірили.

Кінчаю з тим тяжким настроєм з яким я в свій час ставив питання про одповідальність у політиці. Тоді нам досить цинічно були казали пару слів про те, що наші есерів „і не зовсім“ одповідали за уряд. А уряд, ганебно розбійське та поховавшись, як видно за свої вчинки не одновідає. Та не одновідає, а тому єсть змеченець перед народом. На суд повинен прийти всякий, кого обвинувачують... А судді хто?

Так ось же суд со-
веси. Суд моральний, суд грома-
дський. Дайте хоч йому одповідь,
як пощадженню Господню стов-
бу слади: злочинці, чи нерозум-
ні, чи жертви воєнород-
ства, безголов'я нашого?

— Ан. Ніковський.

Ревіда ревідона.

Коли встановимо „українізацію“
державного життя та адарату, то
випадково виключно з демократи-
чних принципів. Отже, вимагаючи
зведення і живання української
мови в судових інституціях, в су-
дочинстві, в написках, в інформацій-
них видах: їх, в справках, ввістках,
в листках, в мову, яку народ наш
розуміє, значить „українізація“
народної мови.

Не без того, що в певних ді-
яннях державних функціональних
органів доводиться вживати термі-
ни не українською мовою, а в
якійсь мові, в написках, в інформацій-
них видах: їх, в справках, ввістках,
в листках, в мову, яку народ наш
розуміє, значить „українізація“
народної мови.

А потім — пишу я для інтеліген-
ції, яка мовою літературною вест-
ям підумавши, ніж мовою народною.
Але виступаючи все урядове,
офіційне має характер приму, у
якому вільного вибору, а офі-
ційних справ, роботи не влад-
дає, маю і значить право вимагати
від того владного урядового яноти
розумності, ясності й

справі виснаження стану профе-
сійної освіти на Україні.
Департамент професійної освіти
при міністерстві освіти звернувся
16-го травня б. р. до губернських,
міських та повітових народних управ
з такою пропозицією:

Важко уявити в Україні цілу
сітку середніх і низьких професійних
школ, куди з кожних виробових
майстерень, департамент професійної
освіти у недалекому часі має скликати
професійний в'їзд, на яким повинен
виявитися як сучасний так і майбут-
ній стан професійної освіти у нашій
краї. Техничний відділ департаменту
професійної освіти, маючи це на ува-
зі, звертається до губернських, мі-
ських та повітових народних управ,
щоб вони як найскорше скликали на-
раду з представників ремісничих,
низьких і середніх технічних шкіл,
професійних курсів, виробових май-
стерень, професійних робітничих спіл-
ковок, промислових підприємств та
представників вождств самовряду-
вань і, докладно висловивши стан про-
фесійної освіти в даній певній чи
губернським місті, оповістили б депар-
тамент.

1) По яких містах повіту і які
саме школи вже є, а які треба ще
відкрити згідно характеру місцевих
промислових і інших місцевих ум-
вам.

2) В разі потреби якоїсь з зазначених
шкільних установ назначити
чи є, і які саме засоби, а також
скільки можуть уділитися для цієї
справи місцеві самоврядування або
промислові підприємства.

3) Коли в розпорядженні губер-
нської міської чи повітової народної
управи маютьсся (зарезервовані) мате-
риал, котрий задовольняє деякі з за-
значених умов, то його треба негайно
надіслати до департаменту,
або же інші відомості подати їм в
якій разі не пізніше 15-го червня
біжучого року.

План учительських курсів.
Міністерство освіти, доючи про
те, щоб допомогти учительству як
найскоріш приготуватися до праці в
різкій школі, розробило широкій
план що до курсів українознавства
весною й літом 1918 року. Курси
мають бути з складені:

1) на всій території Української
Народної Республіки;
2) утворитися систематично, по
певних змінах, одні за другими;

3) бути трьох типів:
а) для учителів серед-

ніх шкіл, та вищих початкових, в)
для учителів н. початкових шкіл;

4) відбуються в такому порядку:
а) в торсві: в Київі, Харкові та
Одесі з 1 червня по 1 липня, б) для
вчителів середніх та в. початкових
шкіл: в Київі, Харкові та Одесі з
10 липня, а в Полтаві, Катериносла-
ві та Вінниці з 15 липня по 15 се-
чня, в) для народних учителів (н. по-
чаткових шкіл) в 50 пунктах в дві
зміни: перша — з 14 червня по 21
липня, а друга — з 23 липня по 1 ве-
ресня.

Докладні відомості про курси ти-
па б) і в) будуть подані трохи згодом.
Що до лекторських курсів, то
вони розпочнуться 1 червня і мають
на меті поповнити ряди тих лекторів,
які будуть читати на літніх курсах
типа в) для народних учителів.

На ці лекторські курси прий-
маються вчителі з вищою освітою,
або з освітою учительського інститу-
ту. Слухачі мають дарувати помещи-
цям: державну грошову допомогу в
100 карб. кожній.

Просяння про прийом подаються
в міністерство освіти департаменту
низької освіти.

В першу чергу будуть заратова-
ватися на курси ті вчителі, яких де-
легують земства, міста, учительські
спілки та педагогічні ради. Праці в
цій ч. нашій школі не може служити
перешкодою для позваги і вступу до
курсів: міністерство народної освіти
дозволяє взяти отауок для подорожі
на курси.

Докладні відомості про курси всіх
трьох типів можна одержати в депар-
таменті низької освіти міністерства
народної освіти кожен день (крім
святи) з 12 год. до 2 год. дня у ін-
спектора і директора департаменту
низької освіти.

**Нарада в департаменті професій-
ної освіти.**

14-го травня 1918 року відбулась
в департаменті професійної освіти
нарада, закликаана департаментом
професійної освіти, для обговорення
таких справ:

1) Об'єднання професійних шкіл
різних відомств в одну відомість.
2) Загальні принципи організації
вищезазначеного об'єднаного управ-
ління всіх професійних шкіл різних
відомств.

3) Загальні основи порядку й за-
собів передачі професійних шкіл до
одного відомства.

Після докладного обговорення
питання про утворення об'єднаного
органу для всіх професійних шкіл
різних відомств нарада, за відсутні-
стю представників, до яких міні-
стерство ухвалила не виносити певної
резолюції, але прстала на основи і
думки, які повинні бути предметом
окремого обговорення по різних від-
омствах, а також фундаментом для
дальшого розв'язання порушеного
питання.

Пункти ці такі: 1) автономія окре-
мих відомств, 2) всі автономні оди-
нці повинні об'єднатися в один ор-
ган для координування в своїй діяль-
ності.

Далі для продовження обговорення
вищезазначеного питання було до-
кладно скликати нову нараду з пред-
ставників усіх міністерств у помещи-
цях департаменту професійної осі-
ти на висторок 20 травня о 6-й го-
дині у вечір.

**Нарада при департаменті шосей-
них шляхів.**

Призначена на 21 травня нарада
при департаменті шосейних та грун-
тових шляхів з представниками земств
по розгляду програми шосейного буд-
дництва та інших питань від-
крється о 8 годній вечора в помещи-
цях губернської земської управи.
Справа про штати середніх шкіл.

Шановний н. редакторе не одмовте
надрукувати в вашій поважній га-
зеті таке спростування.

В № 72 „Нова Рада“ було вміщено
статтю про „Тимчасові штати серед-
ніх шкіл“, де висловлено побажання,
щоб вчителі з середньов і вищою
освітою мали одразу утримання. З
цього приводу міністерство освіти
мусить заявити, що в „Тимчасових
штатах“ які вже прийшли через Ра-
ду Народних Міністрів ще за В. К.
Прокоповича, вчителі з середньою
освітою цілком прирівнюються до ви-
щих і низьких освітніх деізом (150
карб. щомісячно). Цей законопро-
ект не встиг пройти в Центральній
Раді в свій час і через те тепер
знов вноситься на розгляд нового
уряду. Завдяючи відомо середньої
школи О. Дорашевича.

**В технічно-термінологічній ко-
місії.**

Голова технічно-термінологічна
комісія при М. Н. О. почавла після
визначення мети своєї зібрання, які
відбуваються регулярно тричі на тиж-
день: в понеділок, середі і п'ятницю
від 9 і год. рано в департаменті про-

фесійної освіти (Бібіковський Буль-
вар № 14).

Увалявши переглянути матеріал
видані слонками по відділах:
статки, залізобетону шляхів, гірничо-
тому, гідравліки і т. д. в порядку
найбільшої потреби в них, комісія
віддала до друку матеріал з обов'яз-
ковими і перейшла до обмірковування
термінології з відділу залізобетону.
Разом з тим комісія переглядає й ко-
ординує технічну термінологію, стла-
дому іншими комісіями по різних
державних установах.

Так на засіданні у середу 7-го
травня призначено розглянути у обот
комісії при міністерстві зем. спр. ав
обсягу метеорології.

Робоче міністерство.

В міністерстві торгів і промис-
ловості робота завмерла. За два тижні
новий міністр ще не ознайомився з
департаментами і навіть не бачив
багатьох своїх відповідальних співро-
бітників. Виходить, що міністр, кот-
рий публічно заявляє, що він по-
кликається тільки для роботи, прова-
дить цю роботу досі по-за міністер-
ством.

Україна і Білорусьна рес публіка.

В раді міністрів в зв'язку з май-
бутньою українсько-білоруською кон-
ференцією порушено питання про
відносини України і Білоруської рес-
публіки. Встановлено, що уряд У-
раїни підтримує ватиме цю акцію само-
визначення народів і в жодному напрямі
не піддає заступництву реалію етно-
графічно життєвої Білоруської рес-
публіки.

З приводу цього, що уряд Біло-
руської республіки ще і не склався, а
саме Білоруська республіка рахуєть-
ся в стані повстання, уряд Україн-
ської Республіки, в зв'язку з цим, ухвалив
з'ясувати, чи не можна ще на
апрілі координувати уряд Української
Республіки з жовтими її потребами
Білоруської республіки.

Посольство у гетьмана.

Сьогодні гетьман нові представ-
лює уповноважене посольство До-
нського козацького уряду і доносцького вій-
ськового кола. Зі всіма членами посо-
льства втемажалося вийшло, що до
установлення повної взаємності
відношень між ЦР районом а Доносським
урядом ніяких умов не має.

**Делегація Центрального уряду у прем'єра-
ністрів.**

Вчера відбулася нарада голови міністрів
деlegaція Центрального уряду для виконення
долі вказаних їм законом з 5 серпня
1917 р. питань на про видання в за-
конодавчому порядку закону, домові
організації. Відносно закону з 5 се-
рпня 1917 р. делегація в докладі міні-
стрів підняла питання, що трагедія гет-
мана не єв'їніла цього закону і він
належить залишитися в силі. Що тор-
кається до льош долі цього закону,
то думка делегації — його не повинно
змінити, доки життя не ввійде в
норму. В жодному з питань делег. зміни
згідно з домаганнями справедливості.
Прем'єр-міністр згодився з доказами
делегатів і зазначуючи, що представ-
ники Центрального уряду будуть покликані
до участі в роботах по переглянен-
ню даного закону. Війні заявив,
що спр. ав видання закону про домо-
ві організації в актуальною і що його
не реалізує в життя, коли тільки
Центр. уряд дасть до цього відповідні
матеріали.

Судова хроніка.

Засідання генерального суду.
За браком свого помещання, ге-
неральний суд провадить свої засі-
дання в залі апеліційного суду. В
пресі про цієї засідання українського
сенату ще нічого не писалося, хоч
вони відбуваються вже більш міся-
ся.

18 травня йшло засідання карно-
го департаменту генерального суду і
розглянуто було 14 справ — одні під
проводом генерального суду і П. В.
Яценка, а другі — С. П. Шелухина,
при участі генеральних суддів А. Д.
Марголіна та С. Т. Шиянова, з про-
куратором М. Тихоміровим та при
писарі В. П. Тутковським.

Доклад справи, висновки прокура-
тора, і резолюції суду ведуться укра-
їнською мовою. До причастників про-
цесу головуючий звертається по-укра-
їнському. Публіки мало.

Між розглянутими справами одна
звернула на себе особливу увагу сво-
єю анархічовою сучасністю.

Урядовець козотопської поштово-
телеграфної контори Василь Дмитрусь,
26 л., що встановив між своїми со-
службовцями неживучість та задир-
ливість, образив лайливими словами
телеграфіста Сіманюка, яка за це
поскаржилася на його начальника
контори Терлецькому. Прийнявши
справу, Терлецький направив її на

начальству в Київ і на це з округу
прийшло розпорядження перевести
Дмитрусь в Козотопу на пошту в
Славську.

Вислухавши од Терлецького заяву
про це розпорядження 27 октября
1918 року, Дмитрусь пішов собі мовчи,
а 28 октября ввійшов до кабінету
Терлецького з револьвером, стрільнув
на його і пішов собі геть, а тяжко
поранений Терлецький зараз же після
того вмер.

8 ноября 1917 року ця справа
розглядалася в м. Козотопі в сесії
ніжньоскокого окружного суду з участю
присяжних засідателів. Заява засідан-
ня була повиснена людьми між якими,
як виявилось потім, було не мало лю-
дей згуртованих і обурених для цього
саме засідання. І от, коли присяжні
засідателі, по нараді, вийшли і
старшина Бердяк прочитавши: „Да,
винюєть, но заслуживает снисхо-
ждения“, передав листа з вердиктом
голові суду, то в залі враз здійснився
страшнейший заколот. З усіх кінців
зали невідомі люди кричали, дякуюсь,
вимагали переобити осудженця на
виправдання, а на суд гуляли, щоб
він увільнив Дмитрусь од кари.

Нарешті деякі люди вийшли
з зорою до суду, за яким сиділи
члени суду, і розмахуючи та зброю
з револьверами, вирвали листок
з відповідно присяжних з рук голови,
після чого передали той листок
присяжним і, загрожуючи їм револьвєра-
ми, вимагали переобити осудженця на
виправдовуючу, а судіям звеліли
виписати резолюцію про виправдання.

Присяжні мусили вернутися в до-
рождку зіймаючи і перебривши до-
передній вердикт старшина, на дав-
ній сесії цього суду, після засі-
дань засідателів Дмитрусь
виправданого і одразу після резолюції,
якою звільнив Дмитрусь, на підставі
ч. 771 ст. У. У. Суду, виправданям.
Резолюція й процесу заосталися не під-
писаними одним членом суду.

На цей вирок до зарши прокура-
тор склав касаційний апеляцій.

В генеральному суді Дмитрусь
прохав запитати процес тов. прокура-
тора без наслідків.

Генеральний суд, згідно з висно-
вом прокуратора, постановив: визнаати
все, що вчинено судом і присяжними
засідателями по карній справі Василя
Дмитрусь в судовій засіданні 8 но-
вобря 1917 року, після проголошення
писаного старшиною Бердяком
вердикту присяж. засідателів. Да,
винюєть, но заслуживает снисхо-
ждения“, не лінійся і справу повер-
нути в той же суд для провадження
процесу з моменту проголошення
виправдовуючого вердикту і для
постанови згідно з вердиктом присяжних
засідателів: „Да, винюєть, но заслу-
живает снисхождения“ приговорю про
Дмитрусь в тім же складі суду.

Українському сенату довелось
розглядати винадо, якого ще не бу-
ло в наших судах з початку їх і-
снування по уставах 1864 року.

Попереднє судівство в справі Доб-
рого закінчується. Служб. матеріал
без сумніву установлює:

План усудження Доброго склав б.
міністр внутрішніх справ Ткаченко і
б. міністр справ військових Жуковсь-
кий. Ткаченко стові на чолі всієї
справи. Політика Ткаченка очевидно йшла
до того, щоб боротися з німецьким
впливом на Україні. На противагу
позиції стові баніра Добрий, який
чесно прагнув до того, щоб епохальні
в'обов'язання що до державних
держав були виконані. Пік час під-
готовчої праці ще до виконання цих
зобов'язань, Добрий довів до
На підтримку між Ткаченкою і
Жуковським до різних судорож.

Ткаченко і Жуковський вразі вирі-
шили виробити винадо Доброго нешко-
дливи. Безсереднім прийомом до
активного виступу проти Доброго була
розмова між Ткаченкою і Добрим, під
час якої останній не крився з своїм
приятельським відношенням до нім-
ців.

Ткаченко використав цю характе-
ристику Доброго, як шкідливу інтере-
сам України. Ткаченко повідомив Жу-
ковського про свій план усудження
Доброго і майже в бумажні міністри
військових справ щиро співчували.
Після цього обом треба було мати
спосіб укріпити офіційних членів
правительств. З цієї метою до зно-
ви запрошено Гасеєвського, товариша
міністра Ткаченко, та Богачького на-
чальника колишньої міської міліції.

Участь Богачького обмежилася наказом
про усудження міліцейських постів
у вечір і вивчення мови в квар-
таї, в якому жив Добрий.

Справним організатором арешту
Доброго був Гасеєвський який до

**Офіційне німецьке пові-
домлення в справі Доброго.**

Попереднє судівство в справі Доб-
рого закінчується. Служб. матеріал
без сумніву установлює:

План усудження Доброго склав б.
міністр внутрішніх справ Ткаченко і
б. міністр справ військових Жуковсь-
кий. Ткаченко стові на чолі всієї
справи. Політика Ткаченка очевидно йшла
до того, щоб боротися з німецьким
впливом на Україні. На противагу
позиції стові баніра Добрий, який
чесно прагнув до того, щоб епохальні
в'обов'язання що до державних
держав були виконані. Пік час під-
готовчої праці ще до виконання цих
зобов'язань, Добрий довів до
На підтримку між Ткаченкою і
Жуковським до різних судорож.

Ткаченко і Жуковський вразі вирі-
шили виробити винадо Доброго нешко-
дливи. Безсереднім прийомом до
активного виступу проти Доброго була
розмова між Ткаченкою і Добрим, під
час якої останній не крився з своїм
приятельським відношенням до нім-
ців.

Ткаченко використав цю характе-
ристику Доброго, як шкідливу інтере-
сам України. Ткаченко повідомив Жу-
ковського про свій план усудження
Доброго і майже в бумажні міністри
військових справ щиро співчували.
Після цього обом треба було мати
спосіб укріпити офіційних членів
правительств. З цієї метою до зно-
ви запрошено Гасеєвського, товариша
міністра Ткаченко, та Богачького на-
чальника колишньої міської міліції.

Участь Богачького обмежилася наказом
про усудження міліцейських постів
у вечір і вивчення мови в квар-
таї, в якому жив Добрий.

Справним організатором арешту
Доброго був Гасеєвський який до

Попереднє судівство в справі Доб-
рого закінчується. Служб. матеріал
без сумніву установлює:

План усудження Доброго склав б.
міністр внутрішніх справ Ткаченко і
б. міністр справ військових Жуковсь-
кий. Ткаченко стові на чолі всієї
справи. Політика Ткаченка очевидно йшла
до того, щоб боротися з німецьким
впливом на Україні. На противагу
позиції стові баніра Добрий, який
чесно прагнув до того, щоб епохальні
в'обов'язання що до державних
держав були виконані. Пік час під-
готовчої праці ще до виконання цих
зобов'язань, Добрий довів до
На підтримку між Ткаченкою і
Жуковським до різних судорож.

Ткаченко і Жуковський вразі вирі-
шили виробити винадо Доброго нешко-
дливи. Безсереднім прийомом до
активного виступу проти Доброго була
розмова між Ткаченкою і Добрим, під
час якої останній не крився з своїм
приятельським відношенням до нім-
ців.

Ткаченко використав цю характе-
ристику Доброго, як шкідливу інтере-
сам України. Ткаченко повідомив Жу-
ковського про свій план усудження
Доброго і майже в бумажні міністри
військових справ щиро співчували.
Після цього обом треба було мати
спосіб укріпити офіційних членів
правительств. З цієї метою до зно-
ви запрошено Гасеєвського, товариша
міністра Ткаченко, та Богачького на-
чальника колишньої міської міліції.

Участь Богачького обмежилася наказом
про усудження міліцейських постів
у вечір і вивчення мови в квар-
таї, в якому жив Добрий.

Справним організатором арешту
Доброго був Гасеєвський який до

Попереднє судівство в справі Доб-
рого закінчується. Служб. матеріал
без сумніву установлює:

3-й і 4-й Універсали...

ХАРЬКІВ, 18. Повітовим старостам запропоновано знизити третій і четвертий універсали. (УТА).

Вісти з Харькова.

ХАРЬКІВ, 18. Губернський староста видав наказ про повернення на грабованого. Завод "Загальна компанія електричності" все ще закритий. Подорож для відшукання вивезеного більшовиками грузу була даремна—грузу не ашпал.

19055270 р. боргу.

ХАРЬКІВ, 18. Губернське земство має на першого січня 19055270 р. боргу.

Арешти.

ХАРЬКІВ, 19. Арештовано бургомістра губернского комісара Попова за роботу під час більшовицького перебування. В мушкетерській раді міліції одержано згоду на видачу паспорту. Урядовець Трешенко брав великі хабари. Його арештовано й віддано під суд. Звільнено від служби помічника секретаря урядовця Оршичченка за нехочіть при виконанні своїх обов'язків. (УТА).

Мирова делегація.

ХАРЬКІВ, 19. Окремим потягом прибула мирова російська делегація. (УТА).

Що румини виробляють.

ОДЕСА, 18. До Одеси приїхав член від Сорокського земельного комітету мовлянина Варбуца. Він був пружкою руминами до карна на смерть за участь у делегаційному з'їзді повітових селянських комітетів, які протестували проти прилучення Бессарабії. Йому вдалося втекти. Варбуца розповідає, що в селі Софія, Воронського повіту, румини розстріляли всіх членів повітових комітетів, при цьому студент Горбатий перед казною був замучений. В місті Єдичині румини арештували вісімнадцять євреїв, роздали і примусили їх танцювати, а трьох розстріляли. В Сороках румини розстріляли голову земельного комітету Макарова. (УТА).

Українські транспорт.

ОДЕСА, 20. Управління транспортної флотилії одержало відомості, що в Маріуполі перебувають тепер 32 траєкторії, які, за винятком шістьох—належачих державним згодом—лідились українським прапором. Управління флотилії вислало в Маріуполь уповноваженого для переведення порядку напарників.

Цензура.

ОДЕСА, 18. Сьогодні редакції часописів одержали офіційне повідомлення про заведення попередньої цензури. Скаликане з приводу цього надзвичайне засідання комітета Одеської преси разом з представниками часописів постановило: діяти цей акт порушенням одного з головних завдань революції—воли преси, негайно прийняти вихід усіх одеських часописів. (УТА)

Одеська дума.

ОДЕСА, 19. З розпорядження австро-угорського командування розпущено Одеську міську думу. Головою назначено генерала інженера Добровольського, товаришем бургомістра члена управи цензової думи Аркудицького. Членів управи усунуло, призначено до нових виборів думу нову управи. (УТА).

Новоросійськ.

ОДЕСА, 18. По відомостях Новоросійськ не зайнятий німцями. Дредноту вугорське революційне чужкам лашаються в Новоросійську під команду адмірала Сабліна. Сьогодні до Одеси прибув з Севастополя транспорт "Алексей", на якому прибули буржуазний командуючий балтійським флотом адмірал Каїні, кілька флотських офіцерів, а також група матросів, евакуйованих з Севастополя до Одеси з окупаційної Австро-Германцями губернії. Головний начальник українських портів Чорномор'я адмірал Попровський одержав з Севастополя біля 5000 прохань від осиротілих семей, замучених офіцерів з просьбою допомоги. (УТА)

Стоять заводи.

КАТЕРИНОСЛАВ, 18. Уповноважені трьох трубних заводів в Катеринославі офіційно оголосили робітникам, що за відсутності сирих матеріалів працювати заводи не відвоять роботи. Робітникам будуть увільнені з розплатою за два тижні наперед. (УТА)

Політика союзних держав.

ПАРИЖ, 18. Агентство Гаваза повідомляє: соціалістична парламентська фракція постановила вжити ініціативу зайняття пре закардонку політику союзних держав. (УТА).

Арешти в Ірландії.

ЛОНДОН, 18. Таймс повідомляє із Дубліна, що там і по всій Ірландії заарештовано багато осіб. (УТА).

Спростування німців.

БЕРЛІН, 18. Норд Лейтше цайтунг повідомляє: в одній голландській газеті вказується, що в зв'язку з відомостями про дебати в справі Клемансо-Черніл у французькому парламенті німці весною 1917 висловили свою готовність одмовитись од значної частини Ельзасу Лотарингії, щоб тільки війна шкоро скінчилась. Ми зазначаємо на перебір відомостям, що подібної пропозиції не робили німці ніколи. (УТА).

Переговори між Німеччиною і Швейцарією.

БЕРЛІН, 15/5. Переговори між Німеччиною і Швейцарією в справі нового економічного договору скінчились відповідно інтересам обох держав—згодою. Швейцарський федеративний союз прийняв його односторонньо. Наслідком райовою виступу французького уповноваженого під загрозою французької економічної війни—прийнятий договір відкладено. Швейцарський уряд заявив Німеччині про продовження строку обмірковування договору до 22/5. (УТА).

В справі української воєнної бібліографії.

Наслідком світової війни і з нею зв'язаних проблем європейська публіцистика зацікавилася українською справою й українським народом, даючи цьому наглядний доказ у численних виданнях. Майже кожний день приносить ряд часописних звісток, заміток, статей, а також чимале число окремих публікацій, які торкаються української справи або політичних подій на східній театрі війни.

Щоб ці публікаційні матеріали зібрати в одну цілість, систематично впорядкувати їх і уложити в них можливо докладний бібліографічний показник (він потрібний буде всім, хто студіювати сучасну добу)—підприємств від самого початку війни забрався до прибирання цього роду матеріалів і згромадив досі понад кілька тисяч часописних відомостей європейської преси (передовсім німецької, російської та польської), понад сотню різнородних публікацій на всіх європейських мовах, велике число ілюстрацій, перекладених статей, географічних карт та інших друкованих матеріалів, які підуть у просторове видання, а згодом на власність "Українського воєнного музею", або "Наукового товариства ім. Шевченка". Щоб однак задумане діло відповіло своїй цілі і містило по зможі весь друкований матеріал воєнної доби,—відшуканий звертається до всіх, що признають потребу такого видання, як також до українського провідництва з просбою надіслати на адресу: Івана Калниновича в Берліні, всілякі хоч-би найдрібніші часописні замітки (подаючи докладно заголовки друкованих статей, часописів, де їх поміщено) еwentуально, щоб надіслати цілі числа дотичних дзвоників, тижневиків, журналів, місячників ілжестроєних видань, малюнків, черепноних листків (незакінчених) світлин (фотографічних знімків), оповістей, візвів, протестів, манифестів, програм, летучих листових видань, брошур, книжок, географічних карт (мап) і взагалі ріжнородних видань публікацій, які пов'язані на протязі світової війни, на якій мові вони друкували б ся, кирилицею, грецькою, латиною, готською, тунедським, чи живідським письмом, одним словом усі друковані матеріали, в яких бодай слідом згадується про Украївку та українців, а підписаний прикладно вобов'язується цілий матеріал зібраний ним чи другим, після видання "воєнної" Угаїнісі віддати на власність "Бібліотеці Наукового Товариства ім. Шевченка" у Львові.

Зокрема звертається підписаний з просбою до українських письменників, публіцистів, редакторів, видавців які видавали чи друкували свої твори в часі світової війни (сабо від серця 1914 по нинішній день), або поміщували свої писання по чужих виданнях, щоб надіслати підписаному хоч у відписі (на підставі автопису) поодинокі заголовки своїх праць (подаючи докладно місце і час друку), а цей називає всіх добродіїв та співробітників похідств і загальної відомої, і в майбутньому видає Угаїнісі і зазначить їх авторство. Досі по-

магають прибирати матеріали авторів цих рядків отні п.п.: Др. Амбро Дюков, Володимир Дорошенко, др. Богдан, Варвиський д-р. Ів. Стригунський і Вуданський, проф. Володимир Калников та багато інших, за що складаю цим добродіям на цьому місці щиро подяку; (д-р Земко Кувела Богдан Захаровський), а надіюсь, що знайдеться ще більше членів охочих людей, які охочуть допомогти в розпочатому ділі.

За видавництво "Воєнної Угаїнісі Іван Калнинович.

Борислав, Галичина.

Лист до редакції.

Поважаний пане редакторе. Прохую не відмовитись надрукувати у найближчому числі Вашої газети цього фактичного заперечення данки, які наведено у 78 числі, "Нової Ради" у статті п. з "Одгада на загадку":

Наказ випускати білетени Українського Державного Телеграфного Агентства на двох мовах—руській і українській видаю державним секретарем (якому тимчасово було підчинене Агентство), з огляду на те, що населення України обслуговується газетами, які в переважній більшості видаються на руській мові. Розпорядок що до передачі білетенів по телеграфу на мові більшості газет, обслугованих окремими хретами видано тим же державним секретарем з огляду на домагання начальника зв'язного телеграфу, який вказав на те, що передача двох текстів агентських телеграм з числом слів приблизно 8.000 на добу, цілком співнить рух правительственої та приватної телеграфної кореспонденції. Тож слідче, що видання згаданих розпорядків не стоїть ні в прямиї ні в поперекій зв'язності від особистого складу управління та служачих Агентства.

Позатим "Нова Рада", торкаючись складу управління та служачих, приводить цілу низку неточних та неправдивих звісток як про них особисто, так і про положення справ в Агентстві. Оце, що торкається мене особисто, те мене заперхали на посаду директора-розпорядника не проти статутів, а під матюком положення яке утворилось в Агентстві з приводу перевороту. Бувши фактичним директором Агентства І. М. Білик в мент перевороту кинув службу та потягнув за собою увесь склад співробітників, які працювали в інформаційному відділі. Такий необхідний в мент організації нової влади апарат громадського повідомлення було знищено. Він не міг функціонувати. Займаючи відповідальні посади і пізніше більш як 10 літ управління київським відділом П. Т. А. та яко кореспондент з'ясовуючи життя південно-західного краю, я у цьому останньому періоді, як і перед тим, не належав до жодних партій, особливо же ніколи не був я членом товариства "Двухглавий Орел". З походження білорус я, проживши більш як 10 літ, на посаді кореспондента у теперішній столиці України, гадається, встиг досить добре зазнакомитись з тими питаннями, які зараз виставлені за основу організації української державності. Помішником моїм, тимчасово завідуючим внутрішнім відділом є м. п. Лабенський, а волонтер п. Г. С. Дідух здатний організатор дуже добре ознайомлений з ділом, яке йому доручено. П. Лабенського, який був в останні чотири роки кореспондентом П. Т. А. запрошено як досвідченого редактора телеграфних повідомлень та незамітного для Агентства знавця руської, української, німецької, польської та інших мов. Секретарем редакційного відділу є член українських партій і. П. А. Вензя; між репортерами є кілька українців, перекладачків майже усі українці.

Врешті усі організації має тимчасовий характер; більшість відповідальних посад ще не заміщено. Позаяк при попередній дирекції ні в складі її самої ні в інших відділах, виключаючи оскільки місяць, перекладачків зовсім не було ні українців, ні руських, то теперішня дирекція як би і не бадала запросити робітників з українських організацій до праці в Агентстві, не в силі це зробити з власної ініціативи і приневолена дальше як і до тепер викликати відповідних заяв з боку осіб в поміж українських діячів. Що торкається факту звернення офіційних установ до Агентства не прислати за інформаційні людей, які не уміють навіть прочитати представлений їм матеріал, то цей факт мав місце за часів попередньої дирекції, яку доставляла Центральна Рада. При теперішній дирекції це було ні одягою такого факту та навіть можливість його виключена. Так само невадоволення "Нової Ради" з приводу того, що ніби в Агентстві не чути української

мови, годиться в'їхати до складу служачих з часів Центральної Ради. При теперішньому складі української мови як у внутрішньому відділі, так і у зносних служачих займає своє почтене місце. Прогинні данки "Нової Ради" омовують ся очевидно на представлений редакції "Нової Ради" завідомо неправдивий інформації.

Прохую Вас пане редакторе приймати вираз поважання Директор-розпорядник Дювин.

Од редакції.

Охоче даємо місце цьому листові од п. директора УТА, хоча не зовсім розуміємо, що власне збиває своїми доказами цей лист. Факт, що ставились в УТА, коли його брати як Державне Українське Агентство, цілком ненормальне і женоормальне безнадійно—лист бласкує не збиває а ствержує, а це тільки й мали на увазі статті в нашій газеті.

Справа, розуміється, не в дрібних помилках, яких і в поправці д. Дювина можна чимало назбирати. Справа і не в тій рекомендації, яку сам собі видає п. директор. Нам усе одно—чи він біхорус, чи якої мовної національності. Але якої б національності не був п. директор, він повинен би на стільки мати простоте талту, щоб не брати собі в співробітників людей в такою одіозною репутацією, як д. Лабенський. Людина, яка справді встигла "доєсть добре знайомитися з тими питаннями, які зараз виставлені за основу української державності"—така людина ніколи б і нічого, навіть простої техніки, не ставила б на такій добре нам відомій "основі", як той галицький папос, що славився фанатичною неземністю до всього українського а не тільки до української державності. І коли всілякі Лабенські являються "незамінними" стовпами в Агентстві то ми просто кажемо: такому Агентству ми не віримо, за українське уважати його не можемо і думаємо, що тут ніякі "фактичні заперечення" не допоможуть. З діл, а не з слів Іхніх пізнаєте Іх...

Література, наука.

"Гедз". Вийшло 4 число українського сатиричного журналу "Гедз". Це число присвячено київській міській думі.

Спорт.

Пляж на Трухановому острові. Гімнастична громада "Фоні" вживає заходів до згоди з фундаторами, які влаштують пляж по Трухановому острові, щоб садовиком було там на спортивних майданчиках вести свої справи.

Зараз гімнастичні вправи провадяться так: легка атлетика—у вотаїничному саду по поодиноким, середом і п'ятинах, а футбол на площі бузш. Кадетського корпусу що-четверга й суботи від 6 год. по обіді.

Гімнастичне свято.

У неділю (19 тр.) о 2 години дня в жіночій гімназії Жекуніної відбулося на дворі річне гімнастичне свято, під проводом вчительки гімназії п. Малого і вчительки п. Попової. Народу було багато. Програм свято був складений дуже гарно. На протязі 1 години ученинями, від 1 до 7 класу, в 8 відділах були виконані ріжнорідні вільні рухи гри, а також своїми через музукон, гімнаст. вправи на двох поручнях і старшою групою—на коні з цалом. Вправи були закінчені фігуровим маршировкам і загальною пірамідою. Все було виконано дуже гарно. Найкраще—пластичні вільні рухи (вальс), де пластично виконання відзначалась учениця Карпова, і вправи на коні з цалом, зразу видно що все провадилось під умілою рукою.

Можу сказати тільки що на превеликий жаль нам дуже бракує таких учителів як п. Малого, і то що доведеться бачити тільки поодинокі, повинно було б бути і скрізь по школах, для того, щоб поставити на належну височину, фізичне виховання нашої молоді.

Mens sana in corpore sano.

комітету. Ця же комісія наказано прийняти гроші та для допомог та селянських земельних комітетів.

За день до розгону земельного комітета з розпорядження того ж повітового коменданта було розігнано отрядом німців з'їзд селянської спілки. 13 травня з розпорядження знову того ж коменданта закрито місцеву газету "Свободная Мысль". Всіх хто був у редакції, заарештовано. Заарештовано де-яких співробітників, між ними секретарь і член міської управи Лубченко.

С. ВЕЛИКО-ПОЛОВЕЦЬКЕ (на Київщині). Цими днями в с. Велике Половецьке, Васильківського повіту, на Київщині відбулась вистава, яку влаштувала театральна секція т-ва "Прогресивна" (заснована в липні і місяці 1917 року). З часів заснування було влаштовано багато вистав, але найбільш цікаве палкування на Україні на де який час припало крадію т-ва і тільки 12 травня ц. р. головні діячі з місцевих селян-спроможних впорядки виставу й продовжувати освітню працю. Йшла "Наташка Подгазна" Котляревського. Виконали артисти п'єсу досить вдало: задовольняли навіть глядачів тих, що бачили цю п'єсу в професійних театрах. Особливо гарно грали: Наташка—Вариниченко, Виборотий—Антонович та Микола—Кривонос. Особливо селяне були задоволені виконанням ролі і дуже здивовані виступом д. Антоновича, котрий, не вважаючи на свою старість (72 роки) і на те, що невідповідальний елемент селянства, на користь кого він працює в часі перебування на Україні більшовицькі, ограбував й лишив його в тому, що на йому було, узяв дуже діяльну участь в постановці вистави.

Розпорядок Агенції Інформації.

Оповідітки.

Д-р Колодійков літ. офіційне Сергія (606-914) 11-1 і 5-7. в. гринер-Гогольська. 2а. Кр. 11-1 і 5-7. в. 33-0581-15

Д-р Чернин, сир. водопровідник для сирот, сиротом. літальні воякого роду пономарі м.р.р. Вол. Житомирська 16. 8-2 та 5-9. 12-6396-8

Д-р Соцін хрон. гринер, шавер, офіційне (606-914). Пр. 8-М і 4-8. В. Житомир. 25. 15-0690-2

Перевладаю з російської мови офіційне ділячий шавер. сирот. тугти. Надзвичайні в колегію "Нової Ради". 723-6

Серйозне промислове підприємство купує фабрики: сиринкові, мажоричні; заводи: картопляні, маселобійні, олове-свинцеві. Пропозиції листовою. Петерб. Нимольська буд. 16 ном. 22 Інженеру. 3-0651-2

Шунаю місця Знаю мажорич. та конфер. діло, володію українською мовою, та друкую на шинучій машинці, м. Врогари (на Чернігіві) М. Мотесенко. 1-0654-1

Приют Олександра II Обручельно, що хлопці криють, київський шкору і знають мажорича едаваться на службу. 3-0653-1

Київська губерньська народня управа пропонує на посаду завідувача шкільним відділом досвідченого педагога з висшою освітою, який добре знає українську мову і справи шкільної й позашкільної освіти. Платя по умові. Володимирська вул. 36. 2-773-1

"Купуємо великий будинок знімаю 100-200. Пропозиції на листовій пошти на адресу: Інститутська 4, кімната 21". 3-0643-3

Середньшкільникам українцям! Всеукраїнська конференція представників від самообшкільних організацій з Київщини Осередком мав місце на 28-29 квітня (стар. ст.) і на останній день відкладена до 28 травня (с. с.) 28-29 травня (стар. ст.) конференція мусить відбуватись з таким порядком дня:

- 1) доклада з міст про життя організації.
2) мета позашкільних організацій та праця їх,
3) заснування всеукраїнської національної спілки,
4) українізація школи,
5) демократизація школи.
За більш докладними інформаціями прохую звертатись по адресу: Київ, Веліка Підвальна л. № 36, п. 16. Осередком. 29-755-3

Склад видання: В. ДУБРОВСЬКИЙ Практичний підручник до вивчення української мови. (Московсько-українська фразеологія) тільки в "РОВІТНИЧІЙ КНИГАРНІ" Київ, Володимирська 16. Ціна 4 карб. 50 коп. 3-0642-3

Друк. ака. т-ва "Петр Барський у Києві". Хропатак № 40.